

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.21.369/2015/4.

A tanács tagjai: . Molnár Ambrus a tanács elnöke, Dr. Madarász Anna előadó bíró, Dr. Ambrus Zoltán bíró

A felperes:

A felperes képviselője: dr. Ambrus Zoltán ügyvéd (Gajdácsik, Ambrus és Palásthy Ügyvédi Iroda)

Az alperes:

Az alperes képviselője: Dr. Kiss László Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kiss László ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes (87. sorszám)

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma: Fővárosi Törvényszék 46.Pf.631.678/2015/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Budai Központi Kerületi Bíróság 9.P.23.097/2011/83.

Rendelkező rész

-A Kúria a jogerős ítéletnek a felülvizsgálati kérelemmel támadott részét hatályában fenntartja.

- Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 63.500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [1] A fizetési meghagyással indult, ellentmondás folytán perré alakult eljárásban 2011. március 1. napján előterjesztett, utóbb módosított keresetében a felperes 2.025.000 forint, ebből 900.000 forint után 2010. december 1. napjától, 1.125.000 forint után 2011. március 21. napjától számított késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy az alperessel élettársak voltak, mely kapcsolat 2008 őszén megszakadt. A G jelű épület alagsorában található 22. és 36. számú garázsbeállóknak az alperes a tulajdonosa, de a felperes haszonélvezeti jogával terhelten. Az élettársi kapcsolat megszakadásakor az alperes elköltözött az ugyanezen a címen található lakásból. Az alperes 2009 nyarán

mindkét beálló helyre gépkocsit helyezett el, és ezzel megakadályozta, hogy azokat a felperes - mint haszonélvező - használja vagy hasznosítsa. E magatartás miatt az alperessel szemben birtokvédelmi eljárást kezdeményezett. Azzal a magatartással, hogy a haszonélvezetének gyakorlását az alperes megakadályozta, kárt okozott, mert bérleti szerződés útján módja lett volna a két gépkocsibeállót összesen havi 50.000 forint ellenében bérbe adni. Keresetét a régi Ptk. 157. § (1), (2), 339. § (1) és 355. § (4) bekezdésére alapította.

- [2] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a gépkocsibeállók jogi sorsa bizonytalan, mert a felperes 2008-tól azok használatával felhagyott, közös költséget, üzemben-tartási költséget nem fizetett, azt az alperes teljesítette. Az alperes fizette az ugyanitt található felperes haszonélvezetében álló, de az alperes tulajdonát képező lakás és tárolóhelyiség közös költségét is.
- [3] Az alperes viszontkeresetet terjesztett elő, melyet többször módosított. Az alperes tulajdonát képező, de a felperes haszonélvezeti jogával terhelt lakás, tároló és két gépkocsi beálló utáni közös költség címén 2.308.895 forint megtérítését kérte. Összesen 189.898 forintot a perrel érintett ingatlanra fizetési meghagyás útján az alperessel szemben érvényesített víz-, csatornadíj és kezelési költség címén, míg 119.087 forintot ugyancsak fizetési meghagyás útján vele szemben támasztott követelés végrehajtási költsége címén érvényesített. 1.683.241 forint és ennek 2014. szeptember 24. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére irányuló követelése azon alapult, hogy a perbeli ingatlanokat magában foglaló társasház keresetére a Budai Központi Kerületi Bíróság 21.P.XI.24.264/2013/9. számú ítéletével 1.303.192 forint közös költség megfizetésére kötelezte. Kérte továbbá a felperes 1.000.000 forintnak megfelelő biztosíték adására kötelezését az új Ptk. 5:152. § (2) bekezdésére alapozva.
- [4] A felperes a viszontkereset elutasítását kérte, de annak teljesítése esetére 870.567 forint erejéig beszámítási kifogást terjesztett elő az alperes tulajdonát képező ingatlanokra fordított rendkívüli javítások és helyreállítások, a rendes gazdálkodás körét meghaladó kiadások címén.

Az első- és másodfokú ítélet

- [5] A Budai Központi Kerületi Bíróság 2015. január 27. napján meghozott 9.P.23.097/2011/83. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 825.000 forintot, ebből 275.000 forint után 2011. december 1. napjától, 550.000 forint után 2012. május 1. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, valamint

480.340 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította. Leletezés terhe mellett a felperest 59.950 forint, az alperest 40.700 forint tizenöt napon belül történő lerovására kötelezte.

- [6] Az elsőfokú bíróság rögzítette: a felek nem vitatták azt a tényt, hogy a két gépkocsi beállóhely tulajdonjoga az alperest illeti, míg azokon a felperesnek haszonélvezeti joga van (rég. Ptk. 157. § (1) és (2) bekezdés). A jelen ügy tartama alatt más perekben meghozott jogerős bírósági határozatok mindkét gépkocsi beállóhely vonatkozásában megállapították, hogy az alperes nem jogosult azok birtokban tartására. Az alperes jogosulatlan birtoklása a 36. jelű beállóhely esetében 2009. június 1-től 2012. május 2-ig, a 22. jelű beállóhely esetében 2009. július 12-től 2013. március 21-ig tartott. Nem fogadta el azt az alperesi védekezést, miszerint az általa teljesített - esetleges - közös költség befizetések teremtettek jogalapot a használatra, mivel ezen kötelezettség a tulajdonosi mivoltához köthető, önmagában a birtoklásra nem teremt jogcímet. A rég. Ptk. 159. § (2) bekezdésére figyelemmel a haszonélvezet gyakorlása átengedésének feltétele - ellenérték fejében történő átengedés esetén -, hogy a haszonélvező a tulajdonost a feltételek közlése mellett értesítse. Az alperes csak jelen eljárás során a keresetlevél kézhez vételekor (2011. május 17. napján) értesült teljes terjedelmében a bérleti szerződésről. Ezt követően került abba a helyzetbe, hogy eldöntse, meg kívánja-e szerezni a gépkocsibeállók használati jogát. Ezt megelőzően is jogcím nélkül használta a beállóhelyeket, azonban kár megfizetésére mindaddig nem kötelezhető, amíg a jogszabály alapján a nyilatkozattételi jogával nem tudott élni. Ezt követő időponttól a felperes használatát, hasznosítását akadályozta, és a rég. Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján köteles az elmaradt vagyoni előny megfizetésére. A 36. jelű beálló esetében 11 hónapra, míg a 22. jelű beálló esetében 22 hónapra beállónként 25.000 forint/hó összeggel számolva a felperes keresetét mindösszesen 825.000 forint erejéig találta alaposnak, míg az ezt megelőző időre érvényesített keresetet elutasította. A késedelmi kamatról középátlagos időtől számítva a rég. Ptk. 301. § (1) bekezdése szerint határozott.
- [7] A módosított viszontkeresetet illetően kifejtette, hogy a rég. Ptk. 159. § (1) bekezdésére figyelemmel a haszonélvezőt terheli a fenntartással járó terhek közül a közös költség - felújítási alapon túlmutató - részének, illetve a használattal kapcsolatos közüzemi díjaknak a megfizetési kötelezettsége, amennyiben a felek ettől eltérő költségviselésben nem állapodtak meg. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján arra a következtetésre jutott, az alperes tudomásul vette, hogy a felperest nem terheli közös költség és közüzemi díjfizetési kötelezettség, annak megfizetését maga, illetve testvére vállalta. Ez a megállapodás azonban módosítható volt, az egyoldalú kötelezettségvállalás megszüntethető. Az alperes megváltoztathatta az álláspontját, és ennek kinyilvánítása volt a viszontkereset előterjesztése. Az alperes a felperes haszonélvezeti

jogával érintett valamennyi tulajdoni illetőségre irányuló határozott viszontkereseti kérelmet 2012. október 26-án terjesztette elő. A társasház számlájára ezen időpontot megelőzően teljesített közös költség befizetéseket az elsőfokú bíróság szerint jogalap hiányában az alperes nem követelheti. Ugyanezen okból nem jogosult az alperes a testvére által közüzemi költség címén átutalt 150.000 forint megtérítésére sem. Az alperes a Budai Központi Kerületi Bíróság 21.P.XI.24.264/2013/9. számú ítéletére alapozva követelt összesen 1.683.241 forintot, a felperes által használt lakás és egyéb helységek közös költségeként. A marasztalás 2012. január 1. és 2013. december 31. napja közötti időre eső tartozásra vonatkozik, és a felperes az ítéletben meghatározott tőke egy részének a megfizetésére akkor lenne köteles, ha pontosan, átlátható módon megállapítható lenne, hogy - attól az időtől, amikor az alperes kétséget kizáró módon kinyilvánította igényét a felperes felé a közös költség fizetésére -, a felújítási alap nélkül, kizárólag a felperes haszonélvezeti jogával érintett tulajdoni illetőség ténylegesen használt albetétei után milyen közös költséget fizetett az alperes. Az elsőfokú bíróság szerint az erre vonatkozó számítások meghaladják a kompetenciáját, de az alperes a szakértő kirendelésére irányuló indítványát visszavonta. Mivel a teljes összeg megfizetésére a felperes nem köteles, a viszontkereset összecszerúsége pedig nem volt levezetett és kimunkált, ezért a viszontkereset e tételét is elutasította. Az alperes 119.089 forint erejéig érvényesített követelése alapjául az szolgált, hogy 54.895 forint és járulékai erejéig közüzemi díjtartozás címén végrehajtási eljárás volt folyamatban. Az alperes a végrehajtás alapjául szolgáló fizetési meghagyást nem csatolta, így nem volt feltárható, hogy mely időszakra, milyen fogyasztási helyre és szolgáltatásra vonatkozó közüzemi díjat tartalmazott. Ezért az erre irányuló kérelmet mint bizonyítatlant az elsőfokú bíróság elutasította.

- [8] Mivel a viszontkeresetnek a marasztalásra irányuló részét az elsőfokú bíróság teljes egészében elutasította, a felperesnek a viszontkeresettel szemben előterjesztett beszámítási kifogását érdemben nem vizsgálta.
- [9] Az új Ptk. 5:152. § (2) és (3) bekezdésére utalva kifejtette, hogy a haszonélvező biztosítékadási kötelezettsége a tulajdonos védelmét szolgálja a haszonélvező jogellenes magatartásával szemben. A perbeli esetben a felperes mulasztását az elsőfokú bíróság nem tekintette olyan jelentős súlyú kötelezettségszegésnek, ami a biztosítékadási kötelezettségét megalapozná. A jogszabály ugyanis elsődlegesen a tulajdonos közös költség fizetési kötelezettségét írja elő, így a tulajdonos a jelzalog bejegyzését és az ingatlan árverezését maga is elháríthatja, ha jogszabályi kötelezettségének eleget tesz, minthogy a társasház felé ő felel. Ettől független, hogy a tényleges használóval szemben az igényét érvényesítheti. Az elsőfokú bíróság a biztosítékadásra irányuló viszontkeresetet is elutasította.

- [10] A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.
- [11] Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 2015. április 16. napján meghozott 46.Pf.631.678/2015/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta. Kötelezte az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 101.600 forint másodfokú perköltséget.
- [12] A másodfokú bíróság rögzítette, hogy csak a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátai között vizsgálhatta felül az elsőfokú ítéletet, a fellebbezéssel nem támadott rendelkezések jogerőre emelkedtek. A tényállás megállapítását helyesnek minősítette, és a jogi következtetésekkel is egyetértett. Az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe a peres felek közötti e-mailváltás tartalmát éppen a megromlott viszonyra és arra a speciális helyzetre tekintettel, hogy a felek között közvetlen kommunikáció semmilyen formában nem zajlott, az részben a közös gyermekén keresztül történő üzengetéssel, részben az alperes húgával váltott e-mailek útján történt. Az elsőfokú bíróság az e-mailváltások tartalmát mérlegelve jutott arra a következtetésre, miszerint az alperes tudomásul vette, a felperest nem terheli közös költség és közüzemi díjfizetési kötelezettség, azt az alperes a maga, illetve testvére révén vállalta. A Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelés kiterjed egyrészt az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékoknak és a felek magatartásának egybevetésére, a maguk összességében való értékelésére. Az elsőfokú bíróság helyes és e jogszabályhelynek megfelelő mérlegeléssel állapította meg az alperes egyoldalú kötelezettségvállalását. Az alperes a fellebbezésben sem adott elő olyan körülményt, ami alkalmas lenne a mérlegeléssel megállapított tényállás megváltoztatására. A jogszerű mérlegelésen alapuló tényállás a másodfokú bíróságot is köti. A tényállást az elsőfokú bíróság úgy állapította meg, hogy az alperes tudomásul vette, miszerint a felperest nem terheli közös költség és közüzemi díjfizetési kötelezettség. Alaptalannak minősítette azt az alperesi érvelést, hogy a befizetésekre kizárólag a kényszerhelyzet miatt került sor, mert az alperes nem volt elzárva attól, hogy a jelen perben érvényesített igényét már korábban is érvényesítse a felperessel szemben. Megalapozottnak tartotta azt az elsőfokú ítéleti következtetést is miszerint egyoldalú kötelezettségvállalás miatt annak megszüntetéséig, azaz 2012. október 26-ig az alperes megtérítési igénye nem megalapozott.
- [13] A Budai Központi Kerületi Bíróság jogerős ítéletében írt marasztalási összeggel az alperes a viszontkeresetét felemelte, a közös költség megtérítési igény körében az elsőfokú bíróság több alkalommal felhívta az alperest a követelés összezszerűségének kimunkálására, pontosítására, előírva azt is, hogy annak során hagyja figyelmen kívül a használattal nem érintett tárolókra vonatkozó befizetéseket, csakúgy mint a felújítási alapba fizetett

összegeket. E körben a másodfokú bíróság felhívta a Pp. 141. § (2), (6) és 235. § (1) bekezdését. Az alperes az elsőfokú eljárásban csupán az általa hivatkozott ítéletet csatolta, de nem terjesztett elő kérelmét érdemben elbírálhatóvá tevő olyan kimunkált részletes elszámolást, ami alapján az elsőfokú bíróság megállapíthatta volna, mely követeléselemek megalapozottak és melyek nem, emellett az alperes a szakértői bizonyításra vonatkozó indítványát is visszavonta. A bíróságnak nem feladata, hogy a felek helyett a szükséges számításokat elvégezze. A követelés összezszerűségét olyan formában kell előterjeszteni, ami alapul szolgálhat az ítélet meghozatalának, és amely oly módon összeállított, hogy az egyes tételek felszámítása jogalapjának hiányában az elsőfokú bíróság abban a helyzetben legyen, hogy megállapíthassa, mennyiben alapos, illetve alaptalan a követelés összezszerűen. Az alperes az összezszerűséget a fellebbezésében módosította, azonban azt, hogy mennyi volt a felújítási alap nélküli közös költség, hogy mely tulajdoni illetőségét nem terheli a haszonélvezeti jog, melyet nem használt a felperes, olyan tények, amelyek az alperes számára az elsőfokú eljárásban is ismertek voltak, ezért e tárgyban tett előadása a Pp. 235. § (1) bekezdésében írt korlátra tekintettel már nem volt figyelembe vehető. A követelés összezszerűségével kapcsolatos fellebbezési állításokat tehát a másodfokú bíróság már nem vizsgálhatta, nem értékelhette. A felperes javára megítélt kártérítés adójogi vonzatával kapcsolatos alperesi érvelést illetően a másodfokú bíróság kifejtette, hogy a fellebbezés petitumában az ítélet e tekintetben történő megváltoztatását nem kérte, ezen túlmenően ilyen következtetés a régi Ptk. 355. §-ából sem vonható le. Az elmaradt vagyoni előny és annak mértéke az elsőfokú eljárásban bizonyítást nyert, a károkozó annak megtérítésére köteles, és nem mentesíthető az esetlegesen a károsultat terhelő adó megfizetése alól. Egyebekben a bíróság nem az adóhatóság hatáskörében jár el, a kártérítés összegéből az alperes által hivatkozott címen nincs helye levonásnak.

- [14] A perköltség tárgyában a rendelkezését a Pp. 78. § (1) bekezdésével, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. és 4/A. §-ával indokolta.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [15] Az alperes felülvizsgálati kérelmében - tartalma szerint - a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő ítélet hozatalával a felperes kötelezését kérte összesen 1.526.677 forint közös költség, ebből 150.000 forint után 2009. január 28. napjától, 150.000 forint után 2009. május 22. napjától, 538.142 forint után 2010. december 9. napjától és 678.959 forint után 2012. március 5. napjától számított késedelmi kamat, 150.000 forint közüzemi költség, ennek 2009. július 10. napjától számított késedelmi kamata, 1.365.199 forint jogerős ítéleti marasztalás, ennek 2014. szeptember 14. napjától számított késedelmi kamata,

továbbá 119.087 forint és ennek 2012. december 1. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére. Sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok nem értékelték megfelelően azt a körülményt, hogy a felperes közös költséget érintő önkéntes teljesítései azt jelentik, a felperesnek tudomása volt arról, ezek a költségek őt terhelik. A perben változatlan álláspontja volt, hogy mivel a felperes kizárólagosan birtokolja a perben hivatkozott valamennyi ingatlanilletőséget, ezért köteles valamennyi költséget - így a közös költséget is - megfizetni. Hivatkozott arra, hogy a Budai Központi Kerületi Bíróság 21. P.XI.24.264/2013/9. számú ítélete ingatlanonként megbontva tartalmazta az alperessel szembeni kötelezést. Az alperes nem alkalmazott időbeli bontást, hanem a teljes időszakra és a teljes összegre terjesztette elő a viszontkeresetét, így az álláspontja szerint kellően kimunkált volt figyelemmel azon alapvetésre, miszerint minden költség a tényleges használatot terheli. Elfogadta azt az elsőfokú ítéleti megállapítást, hogy a felperes nem volt köteles valamennyi ingatlanilletőség teljes perbeli időszakra vonatkozó közös költségeinek megfizetésére, a fellebbezési ellenkérelmét tehát ennek megfelelően módosította. A közös költség fizetés alapját a 88,9 m²-es lakás, a 17 m²-es tároló, a 22. és 36. jelű gépkocsibeálló képezte. Az összesen 149,59 m² után 420 forinttal számolva a közös költség havi összege 59.836 forintot eredményez. A fellebbezésében levezetéssel egyezően adta elő, hogy álláspontja szerint milyen összeg erejéig fizetett meg a felperes helyett közös költséget. A másodfokú bíróság fellebbezésben foglaltak ellenére figyelmen kívül hagyta a felperes és az alperes testvére közötti levélváltásnál azt a tényt, hogy a nyilatkozatok érzelmeiktől nem mentesen és nem a kötelezettségvállalás szándékával születtek. Az e-mailek szövege nem jogi, hanem hétköznapi nyelven íródott, így a tényleges szándékon túlterjeszkedő álláspont azokat egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatként értékelni. Az eljáró bíróságok előtt egyértelmű volt a tényállás, miszerint az ingatlant birtokában tartó felperes nem hajlandó semmilyen költséget megfizetni. A megtérítési igényről sem az alperes, sem az alperes testvére soha nem mondott le. A jogerős ítélet így túlterjeszkedett a nyilatkozatok valós jogi tartalmán, amikor arra a megállapításra jutott: a felperes miatt és helyette kifizetett összegek megtérítési igényéről lemondott volna. Az e-mailekre az okiratokra vonatkozó szabályok nem alkalmazhatók, így azoknak nincs teljes bizonyító erejük. Ebből következően a bizonyítási teher megfordul, és a felperesnek kellett volna az állításait bizonyítani. Az eljáró bíróságok ezzel szemben úgy találták, hogy az e-mailek szövege elegendő, további bizonyításra a nyilatkozatok tartalmi elemeinek vizsgálata során nincs szükség, jóllehet az e-mailekből nem állapítható meg, hogy ki fizetné a közös költséget (az alperes vagy testvére), hogy a fizetés a lakásra vagy a garázsokra, továbbá hogy mely időponttól milyen időtartamra vonatkozna. Értékelni kellett volna a felek között megromlott viszonyt is, és azt, hogy az

alperesi oldalról kényszerhelyzetben a teljesítés kizárólag amiatt történt, hogy a tulajdonát képező ingatlant a közös költség tartozás miatt ne árverezzék el. Az általa több ízben megfogalmazott álláspont az volt, hogy valamennyi ingatlanrész után a felperest terheli a közös költség fizetésének kötelezettsége. Állította, a jogerős ítéletre alapozott megtérítési igényét sem lehetett volna teljes egészében elutasítani. Ha az eljáró bíróságoknak az az álláspontja, hogy a megtérítési igénye egyes ingatlanrészek, vagy egyes költségtípusok tekintetében megalapozatlan, úgy viszontkeresetét csak ebben a részében lehetett volna elutasítani. Amennyiben a másodfokú bíróság a teljesíthető rész vonatkozásában a viszontkeresetének helyt ad, vagy az elsőfokú bíróságot e körben új eljárás lefolytatására utasítja, nem sérült volna a Pp. 141. § (2), (6) és 235. § (1) bekezdése. Hivatkozott az „1967/2009 Polgári elvi határozatra” (helyesen EBH2009. 1967.), mely szerint nem minősül a Pp. 141. § (2) bekezdésére alapított teljes elutasítás jogszerűnek, ha a keresettel élő fél a keresetét nem pontosítja, hanem kéri a kereset teljesíthető részében a helyt adást. Az elsőfokú bíróság és az alperes eltérő jogi állásponton voltak abban a tárgyban, hogy mely költségelemek terhelték a haszonélvezőt és melyek a tulajdonost. A Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésére alapított elutasításnak nincs helye a viszontkereset egésze tekintetében, ha az részben – a jelen esetben összegszerűségében kiszámítható módon – teljesíthető. Az alperes eleget tett a bizonyítási kötelezettségének, amikor a jogcím és az összegszerűség megjelölésével a viszontkereseti kérelmét előterjesztette, és a kifizetések tényét bizonyította, így teljes elutasításának nem volt helye.

- [16] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Állította, az eljáró bíróságok hangsúlyos jelentőséget tulajdonítottak az alperes perelhúzó célzatú magatartásának és az alperesi bizonyítás eredménytelenségének. A Pp. 141. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségének több ízben sem tett eleget, mulasztásai a per ésszerű időben történő befejezését hátráltatták. Az alperes perelhúzó magatartást tanúsított, és ezzel a viszontkereset jogalapjának és összegszerűségének a megalapozatlanságát is palástolni kívánta. A folyton változó viszontkeresettel szembeni hatékony érdemi védekezése az eljárás során megnehezült, egy állandóan változó ténybeli alappal, többször módosított viszontkereseti összegszerűséggel, visszavont bizonyítási indítvánnyal kellett szembesülnie. A felülvizsgálati kérelem a jogszabálysértést abban látta megállapíthatónak, hogy a viszontkereset akár részben is teljesíthető volt. Az alperes által felhívott EBH-nak az a lényege, hogy a bíróság tájékoztatási kötelezettségének elmulasztása miatt érte a felet joghátrány, ebben állt a jogszabálysértés, továbbá, hogy a bíróság indokolatlanul hagyott figyelmen kívül bizonyítékot. A perbeli esetben azonban a

viszontkereset elutasítása azért történt, mert az alperes által érvényesített egyes tételek tekintetében a bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy megállapítsa, a követelésösszege mennyire megalapozott. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperest terhelőösszege kimunkálása nem tartozik a kompetenciájába, és ha már azösszege bizonyítására vonatkozó indítványát az alperes visszavonta, ennek következményeit viselje. Az alperes nem volt megfosztva annak a lehetőségétől, hogy egzakt módon, albetétre lebontva megjelölje a viszontkeresete tételeit. A viszontkeresetben érvényesített végrehajtási költségekről előadta, hogy az alperes a közműszolgáltatók által nyilvántartott címre megküldött fizetési meghagyás tekintetében beállt kézbesítési vélelem eredményét kívánta a felperesre hárítani, jóllehet abban a felperest felelősség nem terheli. A kézbesítési vélelem megdöntésére megfelelő eljárási jogorvoslat áll rendelkezésre. Az alperes egyébként okirati bizonyíték nélkül kívánta ezt az igényét érvényesíteni. Nem volt megállapítható, hogy milyen fogyasztási helyre, milyen időszakra és milyen szolgáltatásra vonatkozó közüzemi díjtartozás miatt indult végrehajtási eljárás az alperes ellen. Végül előadta, hogy a bizonyítékok mérlegelése során az elsőfokú bíróság kellő jelentőséget tulajdonított az alperes testvére által írt leveleknek, az abban foglalt kötelezettségvállalásoknak.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [17] A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélet jogszabálysértését abban határozta meg, hogy a viszontkereset marasztalásra irányuló tételeit az eljárási szabályok megsértésével utasította el. A felülvizsgálati kérelem nem érintette a kereset alapján marasztaló rendelkezést, továbbá a biztosíték adására irányuló viszontkereset elutasítását. A Kúria a jogerős ítéletet ebben a keretben vizsgálta felül.

A jogerős ítélet felülvizsgálatára a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében csak jogszabálysértés miatt van mód.

A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem alapos.

- [18] A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontja értelmében a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja [Pp. 272. § (2) bek.]. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait

is ismerteti. A 3. ponthoz fűzött indokolás rámutat, hogy a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelemben megjelölt ok vagy okok keretei közt bírálhatja felül, és ennek következtében eljárása során csak azon jogszabálysértés, vagy jogszabálysértések fennállását vizsgálhatja, amelyeket a fél felülvizsgálati kérelmében megjelölt.

[19] Az elsőfokú bíróság az alperes viszontkeresetét először 21. sorszámú - első fokon jogerőre emelkedett végzésével - hiányos tartalmára tekintettel elutasította. Az utóbb újra előterjesztett viszontkereset kapcsán először 2013. január 10. napján hívta fel az alperest hiánypótlásra figyelmeztetve a Pp. 141. § (6) bekezdésére. Ugyanezen jogszabályi rendelkezésre utalva 2013. április 9., 2013. május 14., 2013. június 19. napján teljesített felhívást az alpereshez a viszontkereseti követelés tárgyában a nyilatkozatai megtételére, bizonyítékai előterjesztésére. Az alperes okirati bizonyítékokat előterjesztett, indítványozta testvére tanúkénti kihallgatását, amit az elsőfokú bíróság teljesített. Ezen felül szakértői bizonyítást kért viszontkeresetének a közös költségre vonatkozó része tárgyában, mely indítványt utóbb visszavont. Az elsőfokú bíróság eleget tett a Pp. 141. § (2) bekezdésében szabályozott előírásnak, az alperest felhívta a viszontkeresetét megalapozó nyilatkozatok és bizonyítékok előterjesztésére. Az alperes a felhívásoknak csak részben tett eleget, mindemellett folyamatosan változtatta viszontkeresetét megalapozó követeléseit, annak összecszerúságát, de a közös költség megtérítésére vonatkozó követelését felhívás ellenére nem terjesztette elő olyan formában, hogy az ellenőrizhető legyen: mikor, mely hónapra, milyen összegű közös költséget teljesített, abból mennyi volt a felújítási alapba fizetendő rész. Az alperes által elő nem terjesztett nyilatkozat, elszámolás hiányában az elsőfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy a viszontkereset e részének helytállóságát ellenőrizze. Az alperes saját mulasztására az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértéseként nem hivatkozhat. Az elsőfokú bíróság tehát nem sértette meg a Pp. 141. § (2) bekezdését, és mert az alperes a felhívások teljesítésével alapos ok nélkül késlekedett, megfelelt az eljárási szabályoknak a fél előadásának, előterjesztésének bevárása nélküli ítélethozatal (Pp. 141. § (6) bekezdés). Mindazon tények fellebbezési előadása, amelyek tekintetében egyértelmű következtetés vonható le arra, hogy azok az elsőfokú határozat meghozatala előtt is a fél rendelkezésére álltak, azzal a következménnyel jár, hogy azokat a Pp. 235. § (1) bekezdésére tekintettel figyelmen kívül kell hagyni. A jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg.

[20] A felülvizsgálati kérelem egyéb jogszabálysértést konkrét jogszabályhely megjelölésével nem határozott meg, így azokat a Kúria nem vizsgálta/vizsgálhatta.

Záró rész

- [21] Mivel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem volt jogszabálysértő, azt a Kúria - a Pp. 274. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül meghozott határozatával - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. Az alperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költsége megtérítésére (32/2003. (VIII. 23.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pont).

Budapest, 2016. szeptember 26.

. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke Dr. Madarász Anna s.k. előadó
bíró Dr. Ambrus Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő